

ordnet karakter, som vi ville kunne besvare inden for en størrelsesorden af ti timer», men på basis af de spørgsmål, der er kommet, så vurderer de op til 100 timer. Det er altså ikke op til os at afgøre, hvad der er sagligt og ikke sagligt, og ekspertpanelet mener jo faktisk, at tingene er saglige. De har bare fået for få timer til at besvare spørgsmål.

Endelig vil jeg da henvise til et brev af 25. juli 1995, bilag 992, og dér står:

»I ni ud af ti klagesager fik Miljøstyrelsen ikke medhold, og sagerne blev hjemsendt til fornyet behandling.«

Nu skal det så siges retfærdigvis, at ministeren senere har svaret, at det var, fordi Miljøstyrelsen selv trak nogle af de sager tilbage, men det betyder dog, at i de anker og klager, der har været, har virksomhederne enten fået medhold, eller også har Miljøstyrelsen måttet trække dem tilbage.

(Kort bemærkning).

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Til hr. Niels J. Langkilde: Vi vil meget gerne være med til at lave det indeks. Jeg synes også, det kunne være vigtigt at få lavet et miljøindeks, men hvem kan lave det? Jeg har talt med adskillige eksperter på det her område, og der er ikke nogen, der endnu har kunnet fortælle mig, hvordan vi kan lave et indeks, hvor vi sammenligner æbler og appelsiner.

For det andet spørgsmålet omkring retssikkerheden: Nej, Det Radikale Venstre ønsker på ingen måde at sætte retssikkerheden over styr. Det gør vi heller ikke med det forslag, der her er fremsat, men jeg vil da også gerne sige til hr. Niels J. Langkilde, at for os er det også vigtigt at sikre, at den almindelige borger i det her land er sikker på fortsat at kunne få rent vand.

For det tredje spørgsmålet om Miljø- og Planlægningsudvalgets inddragelse: Jeg forstår ganske enkelt ikke hr. Niels Langkilde. Jeg er overordentlig interesseret i som almindeligt folketingsmedlem løbende at være orienteret om, hvad der sker rundt om i vores ministerier. Jeg er også interesseret i at have mulighed for at høre, hvad den agrokemiske industri f.eks. har at sige til os som udvalg, i det øjeblik et af dens stoffer bliver forbudt.

For det fjerde til fru Eva Møller om landbruget: Nej, jeg har ikke tænkt mig på nogen måde at give landbruget ansvaret for det her. Jeg vil os selv give ansvaret for det her. Det er os, der har tilladt en række forskellige sprøjtemidler,

bekæmpelsesmidler, som landbruget selvfølgelig har anvendt, fordi de er lovligt – og nu ønsker vi at forbyde dem. Jeg synes simpelt hen ikke, vi kan være bekendt over for landbruget og andre virksomheder, at de har adgang til nogle stoffer, som vi ved er farlige. Og det er det, vi må lave om.

Til hr. Hans Christian Schmidt vil jeg gerne sige, at vi har lavet en dårlig lov. Jeg vil også gerne tage det fulde ansvar for, at vi har lavet en dårlig lov, men – vil jeg gerne sige til hr. Aage Brusgaard – ingen af os anede jo, at der ville blive stillet så mange spørgsmål. Og det er så baggrunden for, at vi laver den om. Vi tager det fulde ansvar, og når man tager det fulde ansvar, er man så også nødt til at handle i det øjeblik, man finder ud af, at noget er gået galt. Det er det, vi gør nu, og jeg håber, mange vil være med.

Aage Brusgaard (FP):

Jeg vil forsøge at bruge min tid som ordfører på selve lovforslaget og ikke snakke om en vandberetning, som gik i vasken.

Jeg vil starte med at sige, at lovforslaget hedder: Forslag til lov om ændring af lov om kemiske stoffer og produkter, og så står der som undertekst: Forbudsprocedure. Det er jo, som om alt, hvad der bliver søgt om, på forhånd skal forbydes. Det kunne man næsten tro på grundlag af titlen.

Jeg vil godt sige indledningsvis, at jeg faktisk ikke tror, at der er nogen – hverken politikere herinde eller landmænd eller gartnere ude i vort samfund – der ønsker at forurene vort grundvand, sådan at vi selv eller vores efterkommere kan dø af det. Det tror jeg egentlig at vi alle sammen kan være enige om.

Men vor viden på området er jo næsten lig nul, og det fremgår også ret tydeligt af bemærkningerne til forslaget. Derfor må vi sige, at det, vi tager stilling til, er noget med tro; det er noget med, hvad vi tror, og som der står i bemærkningerne: hvad vi formoder. Og når vi skal ud i en slags gættekonkurrence, er det faktisk ret vigtigt, at vi bruger forsigtighedsparameteren over for de kemiske virksomheder, for det, vi vedtager her i salen, får jo ret betydelige konsekvenser for vores landbrug og for vort gartneri, og særlig hvis det er ting, vi kun forbyder i vores lille land, men som alle andre lande må bruge.

Fremskridtspartiet er stadig modstander af loven, som den er, hvor en enkelt minister har hals- og håndsret over, hvilke midler der skal forbydes. Og så vil han endda have, at det skal